

и за просвѣта въ духа на славянската взаимностъ може да се получи въ Русия, въ рускитѣ гимназии, семинарии и университети. И той насърдчава ревностнитѣ за образование свои сънародници да се опжтятъ на северъ, а не на югъ: на северъ, гдето ще намѣрятъ една приятелски разположена къмъ българитѣ държава, а не на югъ, гдето малкиятъ гръцки народъ не може съ нищо да бжде полезенъ на просвѣтата ни и гдето водачитѣ-шовинисти сж загрижени да елинизиратъ всички другоезични християни въ Турция. На неговото внушение се дължи, гдето братя Михаиловски (Никола и Димитъръ), Ив. Момчиловъ, Ив. Шоповъ и други ученолюбиви българчета заминаватъ да продължатъ образованието си въ Одеса, Киевъ, Москва и други руски градове. За всѣки случай, Селимински съ радостъ подчертава предъ Априлова въ 1844 год., че въ Атина почти не идвали вече българи и че всички се насочвали вече къмъ Русия. „Блѣскаво поприще се отвори за нашата младежъ, стига да знае какво бждеще я очаква, за да стане достойна за народа и за надеждитѣ, съ които нетърпеливо ги очаква отечеството.“

Въ продължение на четири години Селимински изучава старателно медицината, но безъ да изпуска изъ предъ видъ главния си идеалъ: мисълта за отечеството. Своя патриотизъмъ, изтъканъ отъ най-високи чувства и копнения, той съчетава съ единъ наученъ и общественъ мирогледъ, надъ който работи въ постоянна размисълъ и като примирява хармонично разположението на духа му съ уроцитѣ отъ действителността и отъ философията на издигнати умове. Схваналъ правилно, кои сили подтикватъ или спиратъ българското духовно и политическо възраждане, той разкрива въ писма, въ разговори, въ брошури пакостната роля на агресивния елинизъмъ, ползата отъ новитѣ образователни идеи и отъ научния позитивизъмъ, дошелъ отъ Западъ, необходимостта отъ смѣли и просвѣтни водачи въ борбата за независимостъ, замѣстването на аристократическо-потиснителнитѣ режими съ демократическо-конституционни и прогресивни, и нуждата отъ сплотеностъ на народнитѣ сили. Оптимизъмътъ му, трезвенъ и възторженъ едновременно, не го напуска никога. Врагъ на невежеството и суевѣрието, той оборва обаче и атеизма на частъ отъ интелигенцията ни. Вѣрата му въ справедливата мъзда за всѣки народъ и за всѣки човѣкъ споредъ дѣлата имъ е основана на естественитѣ закони. И тя се допълня съ вѣрата въ крайното тържество на българския народъ, потисканъ, преследванъ и ненавижданъ отъ вѣкове отъ своитѣ съседи. „Този народъ ще върви